

Urbanizace je jedním z největších a nejintenzivnějších faktorů homogenizace vytvářené člověkem. Města produkují životní prostředí, které je důležité jen pro jediný druh a to homo sapiens. Důležitá je i nestabilita prostředí díky čerpání přírodních zdrojů oproti zachování přírodního okolí.

Následkem expanze měst po celém světě homogenizace vzrostla, protože se tím rozšířily druhy, které se mohly na tyto podmínky adaptovat. Synantropní druhy adaptované na biotopy s intenzivní stavbou jsou globálními homogenizátory, jež můžeme najít na celém světě, nicméně města i příměstské lesy obsahují i původní druhy, které jsou regionálně rozšířené.

Tyto druhy tvoří časně sukcesní rostliny, ale také okrajoví živočichové, jako jsou mesopredátoři a plodožraví ptáci, kteří mohou využít zahrad, lesních fragmentů a ostatních příměstských lokalit.

Záměrná i nezáměrná importace druhů do měst produkuje lokální druhovou diverzitu, která je rovna a někdy i vyšší než ta, která je v okolní krajině. Lidská populace většinou obývá kultivované příměstské habitaty s relativně vysokou bohatostí lokální flóry a fauny, aniž by si uvědomovala ničení těchto entit v důsledku urbanizace. Protože je mnoho městských a příměstských druhů rostlin imigrantů, adaptovaných na tyto prostředí, stávají se oddělenými od původních druhů a svého přirozeného prostředí. Proto by se ochrana flóry ve městech a okolí měla zabývat zachováním a znovuoobnověním původních, lokálních druhů.